

Ændringsforslag indkaldtes til Onsdag Aften Kl. 10.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af: „Forslag til Lov om Forsørgelsen af tjenstgjørende Militæres Familier.“ (Lovforslaget findes i Anhang A. Sp. 979—80, og første Behandling i Tidenden Sp. 827 ff.)

Til denne Behandling var stillet følgende Ændringsforslag:

Af Schøler, L. C. Pedersen, Mathiasen og Dam:

Ny § 2.

De Familiefædre, der ere indkaldte til Tjeneste i Hæren, og hvis Formuesforfatning er en saadan, at de paa Grund heraf ikke kunne erlægge deres Skatter og Afgifter til Staten og Kommunen, skal vedkommende Kommunalbestyrelse være bemyndiget til at komme tilhjælp, deels ved en forskudsvis Udredelse af deres Skatter til Staten, og deels ved at tilstaae dem en passende Henslænde med de kommunale Afgifters Udredelse.

De saaledes forskudsvis udredede eller henspaaende Skatter og Afgifter kunne senere enten heelt eller deelsvis eftergives i ethvert enkelt Tilfælde, hvor dertil maatte findes Anledning.

Lovforslagets § 2 bliver § 3, og § 3 bliver § 4.

Lovforslagets samtlige Paragrafer, dets Titel og de til Lovforslaget stillede Ændringsforslag fattes under Et under Forhandling.

Schøler: Jeg har tilligemed tre andre ærede Medlemmer tilladt mig at stille et Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag. Jeg havde først tænkt, som jeg allerede udtalte ved Sagens første Behandling, at ville stille et Forslag, som gjorde det til en Forpligtelse for Kommunen at komme saadanne Personer tilhjælp, som ere omtalte i Ændringsforslaget, men ved næriere Overveelse kom jeg til den

Erkendelse, at Saadant ikke vilde være tilraadeligt, og jeg har derfor indskrænket mig til at give Ændringsforslaget den Form, at det kun giver Kommunalbestyrelsen en Bemyndigelse til at komme disse Mænd tilhjælp i enkelte Tilfælde, hvor der maatte være særlig Anledning og Trang dertil. Det er vist, at saadanne enkelte Tilfælde kunne indtræffe og allerede ere indtrufne. Jeg kjenner saaledes et Par Tilfælde fra mit Hjem, der vare opstaaede, forinden jeg reiste herover til Rigsdagen, og jeg veed, at i det ene Tilfælde er der allerede taget Beslutning af Sognebeboerne om ad Frivillighedens Vej at komme den unge Gaardmand tilhjælp, som var indkaldt til Tjeneste, og hvis Gaards Tilstand var saaledes, at hans Familie ikke vilde kunne til enhver Tid udrede de Krav, som der blev Spørgsmaal om. Det var ønskeligt, om en saadan Beslutning toges paa alle Steder, og jeg er vis paa, at det ogsaa vil skee paa mange Steder. Men det er ofte saa, at hvor der findes den bedste Villie til at komme de Trængende tilhjælp, der er ikke sjældent den ringeste Evne dertil, og det kan derfor tænkes, at der vil være Nogle, der ikke blive understøttede, hvilket kan have til Følge, at de Familier, hvis Forsørgere ere indkaldte til Tjeneste, ikke strax kunne fyldestgjøre de Krav, der stilles til dem, hvilket atter kunde have de fordærligste Følger for de fraværende Familiefædre. Jeg kan ikke indsee, at der kan være det allermindste Betænkelige ved at sætte en Paragraf som den, Ændringsforslaget indeholder, ind i Loven; thi man kan være fuldkommen overbevist om, at ingen Kommunalbestyrelse vil gjøre Brug af den deri omhandlede Bemyndigelse, uden hvor der virkelig er Anledning og Trang dertil, og det vilde være sørgeligt, om saadanne Familier ikke skulde blive understøttede, medens Familiefædrene ere borte, og maaskee have ladet deres Liv for Fædrelandet eller ligge lemlæstede paa Vazaretherne. Jeg skal derfor paa det Varmeste anbefale Ændringsforslaget til det ærede Thing. Jeg haaber, at den høitærede Indenrigsminister ikke kan have Noget at indvende imod det, thi det kan jo vel siges, at det er noget Frivilligt, som derved kommer ind i Loven, men, som jeg før tillod mig at